

روز دانشجو را با تشدید مبارزه بر علیه رژیم ضد خلقی جمهوری

اسلامی پاس داریم!



بار دیگر در آستانه ۱۶ آذر روز دانشجو قرار داریم. روزی که به مثابه یک سمبل مبارزاتی، فرصتی است برای بزرگداشت مبارزات آزادیخواهانه دانشجویان و گرامیداشت خاطره همه دانشجویان مبارزی که برای دفاع از "سنگر آزادی" با رژیم های سرکوبگر وابسته به امپریالیسم جنگیدند و جان باختند؛ چه در رژیم سلطنتی که با حمله به دانشگاه و کشتن ۳ دانشجوی مبارز، احمدبزرگ نیا، مصطفی

محدث قندچی و شریعت رضوی در ۱۶ آذر سال ۳۲ این روز را خونین نمود و چه در جمهوری اسلامی که با "انقلاب فرهنگی" و یا در جریان خیزش ۱۸ تیر با یورش به خوابگاه دانشجویان جنایاتی ده ها بار خونین تر از قبل را تکرار نمود. در سنت جنبش دانشجویی ایران، روز دانشجو روزی است که هر ساله دانشجویان مبارز با برگزاری تجمعات اعتراضی فریاد آزادی بر علیه دیکتاتوری حاکم را سر می دهند. امسال دانشجویان مبارز در شرایطی به پیشواز روز دانشجو می روند که رژیم سرکوبگر حاکم از وحشت تجمعات اعتراضی در این روز دانشگاههای سراسر کشور را مورد یورش قرار داده و دانشجویان مبارز را احضار، تهدید و یا دستگیر می کند. چرا هنوز روز دانشجو فرا نرسیده سردمداران جمهوری اسلامی با دست پاچگی دانشجویان را آماج حملات خود قرار داده و چنین هراس و وحشت خود را از مبارزات دانشجویان بر ملا کرده اند؟ واقعیت این است که ترس آنها ریشه در قدرت و عظمت خیزش بزرگ مردم ما در ماه های اخیر دارد. سردمداران و همه مدافعین جمهوری اسلامی می ترسند ۱۶ آذر هم همانند ۱۳ آبان به روز اعتراض عمومی بر علیه رژیم وحشی حاکم تبدیل شده و تداوم گر جنبشی گردد که بنیان سلطه دیکتاتوری وابسته به امپریالیسم موجود را به لرزه انداخته است. به دنبال ۱۳ آبان و نمایش قدرتی که توده ها علیرغم همه خشونت و سرکوبگری های جمهوری اسلامی به این رژیم نشان دادند این خبر دهان به دهان سراسر دانشگاه ها و مراکز تحصیلی را در نوردید که در ۱۶ آذر هم مثل ۱۳ آبان، دانشجو و غیر دانشجو به اعتراض بر خواهند خاست. اما ولی فقیه جنایتکار و همه ذوب شدگان در ولایت به خوبی می دانند که تداوم جنبش اعتراضی مردم و گسترش و هر چه بیشتر رادیکالیزه شدن آن ناقوس مرگ محتوم سلطه ضد مردمی آنها را به صدا در می آورد. به بهمین دلیل هم هست که هنوز ۱۶ آذر فرا نرسیده نیروهای سرکوب رژیم، وحشیانه به بگیر و ببند دانشجویان معترض برخاسته اند تا اجازه ندهند ۱۶ آذر هم به روز اعتراض عمومی مردم ما بر علیه سیستم سرمایه داری حاکم و سلطه دیکتاتوری لجام گسیخته پیش برندگان آن تبدیل شود. درست با توجه به چنین امری است که جهت جلوگیری از پیوستن دانشجویان به مردم، نیروی انتظامی اعلام کرد که مراسم روز دانشجو "تنها در مراکز دانشگاهی و آموزش عالی و با مجوز وزارت علوم" مجاز می باشد؛ و سپس تهدید نمود که "علاوه بر ممانعت از برگزاری و برپایی تجمعات غیرقانونی و غیرمجاز در این روز (روز دانشجو) با هر گونه تجمع خارج از محل های پیش بینی شده نیز به شدت برخورد قانونی می کند". جالب است که در شرایطی که نیروی سرکوب جمهوری اسلامی با تهدید به چماق و دشنه می کوشد از برگزاری هر گونه تجمع اعتراضی و پیوستن دانشجویان به مردم و فریاد آزادی جلوگیری کند، همه کسانی هم که بند نافشان به نظام جمهوری اسلامی وصل است چون خوب می دانند رادیکالیزه شدن جنبش و جاری شدن سیل مبارزه توده ای کل نظام ظالمانه حاکم را در هم خواهد شکست، یک به یک به صحنه می آیند و مردم را از پیوستن به دانشجویان بر حذر داشته و مثل "نهضت آزادی" به دانشجویان رهنمود می دهند که "صرفاً به صورت مسالمت آمیز و در محیط های دانشگاهی" مراسم این روز را برگزار کنند. کسانی همچون منتظری نیز که سعی دارند خود را مدافع مردم جا بزنند به دانشجویان هشدار می دهند که از توسل به "شعار های ساختارشکن و عکس العمل های نامناسب" خود داری کنند این ها که هرگز نمی خواهند بروی خود بیاورند که علت رادیکالیزه شدن اعتراضات مردمی عدم پاسخ گوئی ۳۰ ساله استبداد مذهبی حاکم به خواست ها و مطالبات توده هاست، و در نتیجه نمی توان از مردمی که زیر ظلم و ستم کارد به استخوانشان رسیده خواست که بر علیه عامل اصلی این وضع شعارهای واقعی خود را که مسلماً ساختار شکنانه است سر ندهند و به اعتراض بر نخیزند! آن ها معمولاً "رهنمود" های خود را با چنین جمله ای تمام می کنند که مردم نباید کاری بکنند که به "سوژه ای برای سرکوب مردم توسط جناح تندرو" تبدیل شوند. اما برآستی اگر توده

های تحت ستم، کارگران، دانشجویان، زنان و ... نخواهند خواسته‌های بر حق خود را فریاد زنند چرا باید به خیابان‌ها بیایند و آیا اگر آن‌ها خواهان تحقق خواسته‌های عادلانه خود شده و به مقابله با نیروهای سرکوبگر رژیم پردازند آنگاه مقصر هم باید محسوب بشوند که گویا خودشان با دست خود "سوژه" به دست نیروهای سرکوبگر داده‌اند- که البته صرفاً به "جناح تندرو" تعلق نداشته و متعلق به همه جناح‌ها و موبدین جمهوری اسلامی می‌باشند؟

واقعیت این است که همه کسانی که مردم ما را از تاکید بر مطالبات واقعی خود و فریاد "شعارهای ساختار شکنانه" بر حذر می‌دارند خود به این "ساختار" ضد مردمی وابسته‌اند و به خوبی می‌دانند که شرط رهائی مردم ما از این وضع نکبت بار اتفاقاً در هم شکستن همین "ساختار" ستمگرانه و مبارزه برای سرنگونی همین رژیم ضد مردمی مدافع همین ساختار است.

تجربه نشان داده که اعتراضات دانشجویی هر چه بیشتر با اعتراضات طبقات و اقشار دیگر جامعه پیوند یابد امکان بیشتری برای موفقیت بدست می‌آورد. بر چنین اساسی است که باید کوشید که ۱۶ آذر امسال در صحن دانشگاه‌ها محصور نشده و این روز در پیوند بین دانشجو و دیگر توده‌های مردم به روز اعتراض به نظام ظالمانه سرمایه داری وابسته حاکم بر جامعه و دیکتاتوری ذاتی آن تبدیل شود. دانشجویان و توده‌های تحت ستم ما باید در ۱۶ آذر امسال شعار "جمهوری اسلامی با هر جناح و دسته نابود باید گردد" را با صدائی هر چه رساتر فریاد زنند.

مرگ بر رژیم وابسته به امپریالیسم جمهوری اسلامی!

هر چه مستحکمتر باد پیوند دانشجویان با مبارزات توده‌های ستمدیده!

با ایمان به پیروزی راهمان

چریکهای فدائی خلق ایران

۱۲ آذر ۱۳۸۸ - ۳ دسامبر ۲۰۰۹